

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית
• עפ"י תורת הצדיקים •

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
ונמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

תוכן העניינים

בדיבור אחד

\\ חיסון מפני נגיף עמלק

האדם מחפש משענת, הוא זקוק לתחושת בטחון ויציבות, וזה מובן לגמרי. הבעיה היא שהמקום הרגיש הזה עלול להיות מותקף על ידי וירוס קטלני שמקורו באב-טיפוס הנושא את השם 'עמלק'.

עקבותיו של וירוס זה מצויות עוד בתקופת צאתנו ממצרים אז חוינו לראשונה את מלחמתו, ועד היום הוא מעורר בהלה בתקיפותיו החוזרות ונשנות.

החרדה הגדולה והמוצדקת מפני פגיעתו הרעה של אויב זה נובעת משתי עובדות מדאיגות:

א. הוא תוקף את מערכת החיסון החיונית כל כך - האמונה.

ב. התקפותיו באות לאחר נסי יציאת מצרים, כאשר רישומם של הנסים הכבירים עדיין מהדהד היטב, ולמרות זאת בא עמלק ומצליח לקרר את הלב, ולערער את האמונה והביטחון.

השכוע נקרא את פרשת 'זכור את אשר עשה לך עמלק', מבקשים מאתנו לזכור

<<<

בדיבור אחד

- שיחה קצרה מענייני דיומא

לפני פסח יש משהו שרק פורים יכול לתת

ענייני דיומא

- הפנימי והנסתר שבלוח השנה

האם תרצה לכתוב את המגילה האישית שלך?

תזכורות

- הארות ורעיונות בתמצית מעשית

'מבצע חילוץ מקטנות המוחין'

היום יום

- הפנימי והנסתר שבסדר היום היהודי

כל העולם - רקע מצוין ל'ייחוד'

ניסו ניסופים לדת בארץ זרן

י"ל ע"י 'ניסופים'
חבוק הנביא 3 רמת בית שמש ג'
עורך:
הרב ישראל מאיר גלינסקי
עורך מדור 'תזכורות':
הרב יהודה גבירצמן

עיצוב ועמוד:
מאיר אנשין

לכל עניני הגליון, הערות והארות נקודות
הפצה וכד'
ניתן ליצור קשר
טל: 054-853-7200
או במייל: k6646201@gmail.com
במו"כ ניתן להשיג את הגליון במייל הנ"ל

לשמיעת שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים -
קו ניסופים:
02-664-62-01

להצטרפות לקבלת החיזוק היומי:
058-743-87-09

***

השיעורים הקבועים

של הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א:

ימי ראשון

לקוטי מוהר"ן - ללכת עם תורה
בשעה 21:00
סיפורי מעשיות
בשעה 21:45
ביהכ"נ 'נזר אהרן' קומה 2
רח' תורה ועבודה 4 בית וגן ירושלים
***

ימי שלישי

'כתוב עליך בפרשה'
בשעה 20:30
בביהמ"ד 'קרוב ה' - איתן הנחל
רח' חבוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1
***

ימי רביעי

לקוטי מוהר"ן - ללכת עם תורה
בשעה 20:00
סדרת 'היום יום'
בשעה 21:00

רח' יונה 18 רמת גן (גבול בני ברק)

● בדיבור אחד / המשך \\ חיסון מפני נגיף עמלק

<<<

הנס שהתרחש בתוך שטח האויב,
בעיר הבירה שלו, כאשר הנס
עצמו מתחולל בביתו ובארמונו
של אחשוורוש, ונוטלים בו חלק
המן הרשע וזרש אשתו עם בניהם
ויועציהם וכל שאר שונאי ישראל.
כולם משתלבים באירועי פורים
וב'נהפוך-הוא'.

אופיו הייחודי של נס פורים הוא
המענה המדויק לנגיף עמלק.

עמלק מסוגל להופיע גם על רקע
של ניסים ונפלאות, משום שהוא
אינו מתעמת עם הנס, אדרבה
יתכן שהוא אפילו ינסה להגדיל
את הנס ולהציג אותו באופן
מרשים ביותר, המלחמה שלו
ממוקדת במטרה אחת - לגרום
לך להאמין שנס כה מרשים לא
יכול להתחולל במציאות כל כך
בעייתית כמו זו שלך, וישועה כה
גדולה לא יכולה להתממש בחיים
כל כך לא יציבים כמו אלה שלך.

נסי פורים שהופיעו בתוך הטבע,
הישועות שהתגלגלו בימי מרדכי
ואסתר באופן כל כך נסתר ובלתי
ניסי כביכול, הינם תשובה הולמת
לאיומו של עמלק. פורים מלמד
שאין מצב מתאים או לא מתאים
לנס. אל תשפוט את סיכוייך
להיושע לפי מי שאתה כעת, זכור
שאפילו בתוך ההסתרה שבתוך
ההסתרה, מי שמנהל את הכל
לטובתך הוא השם יתברך שנמצא
אתך בכל מצב.

■ סמוך עליו.

כדי שנצלל כראוי את הרפואה
הנפלאה שמביא אתו חג הפורים
כנגד עמלק, והענין הזה קשור
לשוני הגדול שבין הנס שאירע
בפורים לזה שאירע בפסח.

נסי יציאת מצרים היו גלויים
ובאו על חשבון הטבע שנעמד
דום בציווי ה' לפני בני ישראל.
בפורים לעומת זאת, לא התחוללו
שינויים מפליאים בטבע, אדרבה
כל האירועים דרכם התגלגלו נסי
פורים כפי שהם מופיעים במגילה,
התחוללו בתוך הטבע, ותוך כדי מה
שנראה כמו עולם הנוהג כמנהגו.

ולא רק שהטבע לא התפוגג, היתה
שם גם הסתרה שהלכה והתעצמה
והגיעה לשיאה כאשר אסתר
המייצגת את השכינה הקדושה
בכבודה ובעצמה, נלקחת אל בית
אחשוורוש. במובן היותר אישי,
הימצאותה של אסתר בביתו של
הרשע מבטאת את כליאתה של
האמונה בתוך שאלות וקושיות
שמתעוררות בעקבות אירועים של
הסתר פנים. מצב זה מערער את
הקרקע היציבה שמעניקה לאדם
האמונה, וזו הסכנה האמתית.

אבל כאן גם נמצאת התפנית
המופלאה של סיפור המגילה,
וזו נקודה נוספת שמבדלת את
נס פורים מנסי חג הפסח וגאולת
מצרים.

בפסח אנו חוגגים את החירות
שהתממשה כאשר נחלצנו ויצאנו
מממלכתו של פרעה הרשע ומתחת
יד מצרים, בפורים אנו חוגגים את

ענייני דיומא

מרדכי ואסתר

[פורים פרק ב]

המן מזהה נקודות חולשה ומתביית עליהם • הוא הלך על זה עד הסוף, ורק בזכות זה קבלנו סודות • הגילוי שמתוך ההסתרה.

לא היו, גם לא אחר סיפור המגילה - סוגה בשושנים, אבל היא גילתה את כוחה, ועל ידי כך החזיקה מעמד בכל מצב.

כל אחד מצפה לנס, ופורים זה הזמן. לאו דווקא שיקרה נס דרמטי שיהפוך את העולם, אלא דווקא נס שקט ועמוק, שיגלה את ההסתרה הפרטית, ויגלה לך מי אתה. ואיך גם אתה יכול להפוך מ'ירקרוקת' לחיים של גאולה. בפורים מתגלת הארה גדולה של דעת, הארה שכל כולה סודות, והדעת הזאת מאפשרת לנו להתפקח, ולהתחיל לחיות את החיים האמתיים שלנו.

מגילת אסתר, היא מגילה שכולה סודות. השם 'מגילה' כולל בתוכו המון סודות, כמו שהאריז"ל מגלה, וגם כל צורת המגילה, והגלילה, השמות והסיפור - הכל מלא רמזים וסודות. המגילה הזאת היא פצצת תאורה רוחני, מעבר לכל הגיון אפילו רוחני וקבלי. ואנשים בדורות עברו, היו בוכים בזמן קריאת המגילה מרוב געגועים והתעוררות, כי המגילה הזאת פותחת ומגלה את כל ההסתרות.

כתבוננו לדורות

בפורים אירעו שני נסים - הנס של פורים כמובן, והנס שזה נכתב לדורות. זה לא היה פשוט בכלל. היה אפשר להסתיר את הנס הזה בהסברים טבעיים ופוליטיים, או לפחות לראות בזה נס נקודתי ששייך לאותה תקופה ותו לא.

והיה על זה ויכוח בין אסתר לבין חכמי אותו הדור, היא סברה שהמגילה היא חלק מהתורה, והיא אקטואלית לכל הדורות, וחכמי ישראל בתחילה לא רצו לקבל את זה. עד שמצאו סמך לדבריה מהפסוק 'כתוב זאת וזכרון בספר', שרומז

העניין המרכזי של פורים - הוא גילוי ההסתרה. יש הרבה הסתרות שעלינו לגלות, אבל הדבר הדחוף ביותר, וגם הנסתר והנעלם ביותר, הוא: מי אני. הסיבה החזקה ביותר, שגורמת לאדם ליפול פעם אחר פעם בנסיגות - היא רק משום שאינו יודע מכוחו. הצדיקים הצליחו לעמוד בכל הנסיגות - לא בגלל שהיה להם יותר שרירים ורוחניים, אלא מחמת שידעו את כוחם.

מוחין דקטנות

אי הידיעה הזאת, נקראת בשפת הקבלה 'מוחין דקטנות'. כשיש מוחין גדולות, אף אחד לא יכול לגעת בו. אבל כשנמצאים במוחין דקטנות, ובתודעה שאני קטן וחלש ולא מסוגל - אנו נופלים כטרף קל, לרגלי הנסיגות והיצרים. ובמקום לצאת משם - על פי ההדרכה של הצדיקים, אנו מעדיפים להתמכר למצב הזה, ולקבל דווקא את ההדרכה של עמלק, שמדריך אותנו איך להישאר במצב הזה, וגם להרגיש שזה 'עבודה קדושה'.

הנס של פורים, הוא לא רק נס גשמי, אלא גם ובעיקר - יציאה מקטנות המוחין. הסיפור של מגילת אסתר, הוא לא סיפור פוליטי, אלא סיפור של דעת מיוחדת שהתגלתה אז, וחוזרת ומתגלת כל שנה. והדעת הזאת שולפת אותנו מהקטנות, ומגלה לנו מי אנחנו. וכשאדם יודע מי הוא, הוא לא רק ניצל מגזירת מוות, אלא מוביל מהלך של גאולה.

אסתר המלכה, היא סיפור של נשמה יהודית. היא הייתה יתומה, פליטת חרב, וירקרוקת. כל הסיבות להרגיש קטנות נוראה, אבל הסיפור שלה הופך אותה מאדם אסופי לאדם שכותב את הגאולה של עם ישראל. החיים שלה לעולם

על שלשה מקומות בתורה שמתמקדים במחיית עמלק; 'כתוב זאת' - בתורה שבכתב, 'זכרון' - בספרי הנביאים, ו'בספר' - מגילת אסתר.

לולא הנס הזה, לא היה נהיה פורים, ולא הייתה נשאר לנו התורה המופלאה הזאת, וממילא לא היה בידנו את הדעת הזו, שדרכה אפשר להגיע לגילוי האישי ולחיות עם זה. רק בזכות העקשנות של אסתר, גם בשעת מעשה למסור את נפשה, וגם לאחר מעשה לכתוב את זה לדורות - יש לנו את זה.

הנקודה של חודש אדר, פורים ומגילת אסתר - שונה במהותה מהנקודה של חודש ניסן, פסח ויציאת מצרים. בניסן, הכל גלוי מאד, ובאדר, הכל נסתר מאד, ולכן המזל של החודש הוא 'מזל דגים', שהם מכוסים מתחת למים (בני יששכר). ודווקא לכן יש כאן בשורה גדולה עבורנו. כי כשהכל גלוי, והטבע מתמוסס - אפשר לגלות את גדולת ה', אבל כשהכל נסתר, והנס נעשה בתוך טבע - אפשר לגלות גם את הגדולה 'שלנו'.

מגילת אסתר היא גילוי האור מתוך החושך. כי המקום שלנו הוא החושך, מתחת המים ובתוך הטבע. ושם צריך גילוי מיוחד שיגלה לנו מה באמת קורה כאן ודווקא כאן. בשביל זה צריך לשמוע סיפור על אסתר החלשה, שזורקים אותה לבית של אחשוורוש, ומתוך הטרגדיה הזו נולד הסיפור של פורים, וזה הסיפור של כל אחד מאתנו.

עמלק - מי הוא

תחילה חשוב להבין את מהותו של עמלק, ושל נכדו המן. לעמלק יש כמה סימני זיהוי: הוא מגיע כשאנחנו 'בדרך', ובמצב בו 'אתה עייף ויגע', והוא משתמש בתכסיס של 'זיונב' כך כל הנחשלים אחריך, וגולת הכותרת של עבודתו היא 'אשר קרך'.

על תיבת 'קרך' - מפרש המדרש שלשה

פירושים. האחד - מלשון 'מקרה', שרומז על טומאה. השני - מלשון 'קריאה'. הוא הצליח לשלוף ממרשם האוכלוסין של מצרים, את כל רשימת השמות של עם ישראל, והוא עמד בחוץ וקרא לאנשים בשמותם. והשלישי - מלשון קרירות. הוא קירר את הלב היהודי, וגם קירר את הרתיעה שהייתה בעולם מהנסים של יציאת מצרים וקריעת ים סוף.

הבעיה עם עמלק היא, שהוא מפתיע ומגיע מכיוון לא צפוי, ואם לא די בזה, הוא קורא לך בשם הפרטי, והוא גם תפוס אותך בזמן של חולשה, וגם משתמש בזה. הוא יודע לספר במקצועיות על 'עם אחד מפוור ומפורד בין העמים'. על זה הוא מתביית, ומכאן הוא מתחיל את העבודה.

המן מן התורה מנין, כלומר, מנין המן יונק את כוחו - מהסיפור של עץ הדעת. הסיפור של עץ הדעת הוא פגם הדעת, וגם בהמשך הדורות - כששואל יצא להילחם בעמלק, וחמל על אגג שלא להרוג אותו, ובאותו לילה שהוא נשאר בחיים בגלל זה, נולד ממנו המן.

הרחמנות של שאול, היא פגם הדעת. הייתה לו קטנות הדעת והוא לא האמין שהוא באמת מסוגל לזה, ולכן שמואל הוכיח אותו 'אם קטן אתה בעיניך, ראש שבטי ישראל אתה'. נמצא שכל כוחו של המן - הוא רק מהקטנות, מקטנות הדעת שאדם אינו יודע מכוחו. מכאן הוא מתחיל, וזו כל השיטה שלו.

העיתוי - זמן קטנות

וזה גם העיתוי שבו מתרחש כל הסיפור של פורים. מדובר בזמן מאד רגיש, בין בית ראשון לבית שני. בית ראשון נחרב, ועם ישראל יחד עם מרדכי הצדיק גולים. הם ידעו, שהגלות הזאת היא רק לשבעים שנה וזהו, והם היו עסוקים לחשב את השבעים שנה. ולא רק הם, אלא כל הגויים היו עסוקים בזה. באלשצר ואחשוורוש, כולם היו עסוקים לראות מתי

ענייני דיומא

יודעים מזה, האם אני יותר טוב מהם. ובכלל, האם כבר למדתי את כל הסוגיות הפשוטות וההלכתיות שאני כבר מתעסק בדברים עמוקים ונסתרים.

והתשובה היא, שמי שאינו נמצא במצב חירום, אכן לא זקוק לגילויים הללו. אבל מי שנמצא בסכנה, ועלול לאבד את נשמתו - מגלים לו סודות גדולים. אז יכול להיות שהסבא שלי בדור הקודם, הצליח להיות יהודי טוב גם בלי זה, והיה לו את הפריבילגיה להשקיע בלימוד סוגיות הלכתיות. אבל אני בדור הנוכחי, כדי להיות רבע מהסבא שלי אני צריך את כל הסודות הלו.

במקביל לכל התקפה - אנו מקבלים גילוי תורני, וככל שהמתקפה מתחזקת - גם הגילוי מתחזק, וגם הצריכה שלו הופכת להיות על תקן יומיומי ולא תקופתי. לא כדי להיות צובר סודות, אלא כדי לשרוד. אז מי שלא מעודכן במחלות ומלחמות, אינו צריך להיות מעודכן בתרופות, אבל מי שכן מעודכן בנגיפים החדשים, מוכרח להיות מעודכן גם ברפואות שלהם. גם את מגילת אסתר, לא כולם הבינו למה צריך, אבל אסתר שכתבה את זה מתוך מלחמת ההישרדות בעצמה, ידעה גם ידעה שצריך את זה, ונלחמה על זה שזה יעבור לדורות.

והגילוי של פורים קשור מאד לגילוי הזה. כי המחלה של הדור שלנו - היא הקטנות. הסיבה שאנשים נופלים כמו זבובים, לרגלי כל נסיון ומוקש - איננה משום שהם רעים או רוצים רע, אלא אך ורק משום שיש להם קטנות המוחין. מי שיש לו גדלות, בכלל לא רואה נסיונות. אבל מי שיש לו קטנות, כל דבר מדבר אליו ומפיל אותו. וכל מה שחסר לו הוא פשוט לדעת כמה הוא גדול.

הצדיקים כשהם נלחמו עם היצר הרע, הם פשוט לא ראו אותו, ולא היה להם כוח 'יראת הכבוד' ממנו. הם הבינו את מה שהפיל לא מבין. הפיל הענק, הולך כמו מקרר ענק אבל

זה יקרה. והנה, לפי כל החשבונות כבר עברו השבעים שנה, והם לא נגאלו. החשבון היה מוטעה, אבל זה כבר הספיק כדי להחליש את האמונה, ולערער אותה.

במקביל, גם למעלה כביכול היה מצב של 'שינה', שנקרא בשפת הקבלה 'דורמיטא'. משמעות העניין היא, שבכל מצב של העברה ממצב של 'אחור' למצב של 'פנים' - מוכרח להיות מצב של שינה, שבו מסתלק המוח הישן ובמקומו מגיע מוח חדש. ולכן, השבעים שנה הללו רומזים לשינה כביכול, שמתעבה והולכת ומגיעה לשיאה בסיום השבעים שנה.

מהצד, יושב המן במאורה שלו ויודע את כל החשבונות הללו. הוא היה מקובל גדול, הוא וורש אשתו - והוא היחיד שידע שאכן הולכת להתרחש הגאולה, ועומד להיות ייחוד חדש של 'פנים בפנים', והוא רצה לנצל את המומנטום הזה, שבו עם ישראל ישנים מצד אחד, ומצד שני גם למעלה יש שינה כביכול, והוא רצה לתפוס את המצב הזה של קטנות המוחין, ולהנציח אותו. הוא רצה להפוך את זה מ'תהליך' למצב קיים.

המצב הזה, שהיה מסוכן מאד מבחינה גשמית ובעיקר רוחנית - הביא לנו את האור הגדול של פורים. בפורים מתגלים הסודות הכי גדולים שיש, ובעצם לא היינו ראוים בכלל שיתגלו לנו כאלו סודות. אבל כל זה נכון אם לא היינו מאוימים, אבל ברגע שהמציאות שלנו נכנסה תחת איום קיומי, כביכול אין ברירה אלא לגלות את כל הסודות.

גילוי סודות - מתי

זה גם קשור ישירות לדור שלנו, הדור האחרון. אנו עדים לגילויים מרעישים של סודות התורה, שהצדיקים גילו לנו והתייגעו הרבה כדי להחדיר לנו את זה. ולפעמים אדם שואל את עצמו: מה פתאום אני יודע מכל הדברים הללו, ואנשים הרבה יותר גדולים ממני - בדור הזה ובדורות קודמים - לא

שהם צריכים, כדי שיהיה מה לינוק ותהיה גם אפשרות לינוק.

מרדכי ואסתר מקבילים לאדם וחווה. הפגם של אדם וחווה היה שהם לא ידעו מכוחם, ולכן הם נפלו. אם היו יודעים מי הם וכמה הם גדולים, וכמה הסיפור שלהם ישמש כותרת לכל הדורות - הם לא היו נופלים. אבל הם לא ידעו. וזה גם קורה אצלנו, כאשר אנו נותנים לחולשות שלנו להיות 'המאמנים' שלנו, והמאמן הזה תמיד משרד לנו שאנחנו לא בסדר ושסור לנו להיות בשמחה. התיקון לזה הוא מרדכי ואסתר - שהם הזוג שדווקא כן ידעו מכוחו. מרדכי ידע ואסתר האמינה, ומתוך כך נולדה הישועה.

הסיפור ופשרו

יש מושג של פתיון. הסטרא אחרא בולעת הרבה חלקים מהקדושה, ומזה היא מקבלת חיות וקיום, ואין דרך להוציא את זה ממנה. הפתרון שבו משתמשים הצדיקים לפעמים, הוא לזרוק אליה פתיון, דהיינו משהו שנראה בדיוק כמו שהיא רוצה, והיא אכן בולעת אותו. ואז, אחרי שהנשמה הזאת בפנים בתוך הלוע של הרע, הצדיק מתחיל לפטם אותה בדעת אמתית, והיא מתחילה לגדול בתוך הלוע של הרע, עד שהיא מפרקת אותו מבפנים.

כשאדם מרגיש חלש ובקטנות המוחין, ומרגיש שכל מיני יצרים וחולשות משתלטים עליו, והוא מוקף בבלבולים - יכול להיות ששתלו אותו כאן, כדי שתשמור קשר עם הצדיק שיזרים לך דעת אמתית בתוך המקום שאתה נמצא, ואז תגלה פתאום שמתוך הדעת שאתה קונה, אתה שובר את כל הסטרא אחרא 'מבפנים'. אתה פתאום שובר מדות רעות, ושובר את העצבות, ואז מתברר שהיית שם כגייס חמישי שמסכן את השבאי שלו.

וזה הסיפור של המגילה. אסתר נשלחה לבית אחשוורוש בעצתו של המן - כדי לפרק את הבית של הסטרא אחרא מבפנים. ואז,

נשרך בעקבות עכברון פצפון. והוא נבוך ולא יודע איך להתמודד עם העכבר הזה. וזה בדיוק מה שקורה אתנו, אדם כזה גדול, נופל שבי לרגלי נסיון כזה קטן. ומי שיש לו קצת שכל, ומעט גדלות - מבין שהוא צריך לעשות 'פו' אחד והסיפור נגמר. אבל בשביל זה צריך את מגילת אסתר, משהו שיגלה לי את ההסתרה, ויראה לי כמה אני גדול.

אימון אישי

הסיפור של המגילה מתמקד בסך הכל בשני אנשים - מרדכי ואסתר. כשכל השאר הם בסך הכל 'נציבים' מסביב, שמשמשים כרקע ומושפעים מהסיפור העיקרי שמתנהל רק ובעיקר בין מרדכי לאסתר. אסתר היא נשמה שנמצאת בהסתרה ובוזה היא מייצגת אותנו, ומרדכי הוא צדיק שנמצא מחוץ להסתרה, וזה כל הסיפור - הקשר בין מי שבפנים לבין מי שבחוץ.

מי שנמצא בתוך ההסתרה, לא יכול לנווט את עצמו החוצה. וגם משהו אחר אם הוא לא נמצא בחוץ, הוא לא יכול לסייע לה. ולכן הסיפור חייב להיות מורכב משני החלקים הללו - משהו שנמצא בפנים, ומקבל הוראות ממשהו שנמצא לגמרי בחוץ, ומציית להם. מרדכי נמצא בחוץ אבל מתהלך לפני חצר בית הנשים, ונותן לה הוראות, והיא מצייתת לו בנאמנות ובלי חכמות, ומזה נהיה כל הסיפור.

אסתר היא אב-טיפוס של נשמה שעליה מתבייתים המן ואחשוורוש. היא הייתה יתומה מאב ואם, כלומר יהודי בלי מוחין. והיא הייתה חיוורת וחלשה. היא גם גלתה מירושלים, ולא הייתה במקומה. וזה בדיוק הרקע של מה שאחשוורוש מחפש, ולכן הוא בחר בה. כי זה בדיוק הנשמה שהוא רוצה לינוק ממנה, כי היא מצד אחד 'נשמה טובה' ומצד שני 'אין לה מוחין'. מי שאינו 'נשמה טובה' אין מה לינוק ממנו, ולחילופין, מי 'שיש לו מוחין' אי אפשר לינוק ממנו. אבל 'נשמה-טובה-שאינה-מוחין' זה בדיוק מה

מבצע חילוץ מקטנות המוחין תזכורות

כתבוני לדורות

אסתר המלכה, שכתבה את המגילה עם מרדכי היהודי, ידעה שסיפור המגילה הוא תורה, שתוכל להאיר סיפור חייו של כל יהודי, בכל מהלך הדורות. לכן התעקשה, 'כתבוני לדורות', שתכנס המגילה לכתבי הקודש. גדולי הדור דאו, התנגדו, אך האמת יצאה לאור והמגילה נכנסה לכתבי הקודש. זה הנס השני של פורים.

סיפור המגילה

סיפור המגילה מתאר מהלך טיפולי של מאמן ומתאמן. המתאמן שבו במצודת היצה"ר. המאמן צדיק, שמתהלך מחוץ למצודה ומדריך את המתאמן כיצד לנפץ את המצודה מבפנים ולהשתחרר.

מוחין

יש שני סוגי מוחין:

א. מוחין גדולות - אי אפשר להזיק לך.

ב. מוחין דקטנות - שבו בידי היצה"ר, שאומר לך, 'אתה כזה, שפוט להיות נופל'.

שרש כל הנפילות הרוחניות, קטנות המוחין, מאכילת פרי עץ הדעת

אדה"ר נברא שלם וחי באחדות עם בוראו. לא היה חסר לא דבר, עד שבא הנחש הקדמוני, ושאל אותו, 'באמת לא חסר לך דבר?' באותו רגע, נפל אדה"ר בדעתו, לקטנות המוחין. הוא שכח את כוחו, והתפתה לעצת הנחש, 'והייתם כאלוק'.

הוא אכל מעץ הדעת, אבד את שלמותו ונטריד מן עדן.

מאז, קטנות המוחין רודפת אותנו בכל הדורות.

אמונה, שהפחד יתגשם, שיקרה משהו לא טוב

סכנת קטנות המוחין

אדם נלכד בתאוות ויצרים רעים, לא מפני היותו רע, אלא מפני קטנות המוחין.

הוא גדל, אך מוחו נשאר קטן, כמוחו של ילד.

מחמת קטנות המוחין, שאיננו יודע מכוחו, 'אני חלש', 'אני מסכן', אדם מתפתה ליצרים קטנים, ומאמין שאין בכוחו להתגבר עליהם. כך הוא נלכד במצודת היצה"ר.

רבנו מזהיר, 'אל תהי כפיל הגדול, שאיננו יודע מכוחו ומפחד מעכבר הקטן'.

לא צריך להיות בריון כדי להתגבר, רק קצת שכל, גדלות המוחין.

מגילת אסתר מגלה את ההסתרה שאדם מונח בה, שאיננו יודע מכוחו.

דורות קודמים לא ידעו סכנה זו, של קטנות המוחין, לכן לא היו זקוקים לרפואה זו.

הסתרות

אדם נסתר מעצמו. איננו מכיר את כוחו.

גיבורים הצליחו, לא בגלל כוחם הפיסי, אלא, מפני שהכירו את כוחם.

המן יצה"ר מושל בך

א. שואב ממך כוחותיך

ב. מחזק בך ומשמר בך, את ההסתרה, שלא תדע מכוחך: 'אני יודע שאינני מסוגל', 'אני כזה', פרורי חמץ המוחין.

אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים.

א. בכל סיפור התגלות צריך להיות משהו שמחוץ לסיפור.

ב. צריך להיות קשר בין מי שבחוץ לבין מי שבבית האסורים.

ג. זה שבפנים צריך להקשיב לזה שבחוץ וללוות אותו.

חולשותיו של אדם מאמנות אותו לרעה

אדם - דעת, נשלט ע"י חוסר דעת, ע"י חולשותיו.

חולשותיו מאמנות אותו, 'עכשיו יבא משהו רע', 'עכשיו תיפול'.

שליחות אדם במצודת היצה"ר

אדם בא לעולם הזה עם מידות רעות, שטבע בו הבורא, ואיננו בא עמו בטרוניה.

משימת אדם בעולם הזה, עבודת המידות. אולם קטנות המוחין, שאיננו יודע את כוחו,

כשהיא נמצאת בפנים, היא קבלה הוראות ודעת ממרדכי הצדיק שבחוץ, וכך היא גדלה והלכה בפנים עד שפרקה את הממלכה של הסטרא אחרא, ודווקא על ידה היה הנס של פורים, וגם בניית בית המקדש השני. מי שחי כך, יכול גם הוא לזכות שעל ידו תיכתב מגילת אסתר.

שלשה עקרונות

נצביע על שלשה עקרונות, שאותם העביר מרדכי לאסתר במשך התהליך הזה. הראשון הוא - אין אסתר מגדת. אסתר נבחרת להיות מלכה, וכל התקשורת עוסקת בשאלת המליון מי היא, והיא לא אומרת. כי הדבר המסוכן ביותר שיכול להיות לשבוי הוא שהשבאי יודע מי הוא. ואז הוא לוחץ לו על הנקודות החלשות ומנסה לרסק אותו. אם אתה אומר לו: לעולם לא תדע מי אני, דבר ראשון גרמת לו הפתעה שמחלישה אותו, ודבר שני אין לו דרך להחליש אותך.

המשמעות המעשית היא, שלעולם לא תחליט על עצמך מתוך החולשה 'מי אתה', אלא תאמר לעצמך ולחולשותיך: אני לא יודע מי אני, אבל יום אחד עוד תדעו מי אני, ואז יהיה בלגן גדול. כל עוד אתה לא מוסר סימני זיהוי לרע, אתה מנותק ממנו. כשאתה נמצא בטוב, אתה יכול למסור זהות, אבל כשאתה ברע אל תתודע.

העיקרון השני - למי אתה שייך. על אסתר אמרו חז"ל שהייתה

תזכורות

משבשת את עבודת המידות.

אדם שוכח שהוא בן של מלך מלכי המלכים ולא חסר לו כלום. הוא איננו יודע מכוח ונלכד במצודת היצה"ר.

למעשה, אדם נשתל במצודת היצה"ר, בעצת 'יודע תעלומות', כדי לגלות את ההסתרה בה הוא חי ולשחרר אותו מקטנות המוחין.

הצדיק במאמן

הקב"ה שולח צדיק, שיאמן את השבוי במצודת היצה"ר ויוציא אותו לאור.

הצדיק מסתובב מוחץ למצודה ושולח הראות לשבוי.

הצדיק מחזיר בו דעת אמתית. המוחין שלו גדלים עד שהוא משתחרר מקטנות המוחין. וכל זה דווקא במצודת היצה"ר, כדי להרוס את המצודה מבפנים.

הוראות הצדיק

א. שייכות

זכור למי אתה שייך, כאשר אתה במצודת היצה"ר.

לא מה שעובר עליך קובע לאן אתה שייך, אלא, לאן אתה הולך כאשר אתה מתעשת. 'אני חוזר למקום שלי, לשם אני שייך'.

כאשר אתה נשטף במחשבות זרות, אינך יכול להילחם בהן, אלא, לומר: 'אני לא שייך לכאן. אני שייך לצדיק'.

כאשר יש לך שייכות, תוכל להתגבר על קטנות המוחין.

ב. אל תגלה והותך

אסתר איננה מגדת, עמה ומולדתה.

בשבי היצה"ר, אל תגלה מי אתה.

אל תספר בינך לבין עצמך, מי אתה: 'אני חלש', 'אני מסכן', שלא יגדירו אותך.

כי ההגדרה תשכנע אותך, שכוח אתה.

אל תתוודע לרע, שלא ידע מי אתה. שלא יוכל ליצור קשר אתך.

ג. איום

בשלב מסוים, המאמן מאיים על האדם. 'כי את אביך תאבדו'.

הצדיק מצוה עליך מסירות נפש, ומאיים, אם לא תתעשת, הסיפור ימשך גם בלעדיך.

"ומי יודע אם קצת קזאת הגעף למלכות"

אם לא תמסור נפש על העניין שלך, יש אחרים שיעשו זאת.

צייט, שלא כדת, למרות שאינך ראוי. לך לשליחותך, מסירות נפש למען ה'.

כמו שאתה, תפול לפני המלך ותתחנן לפניו

א. כאשר אתה מרגיש, שלא כדת, אינני ראוי, אינני בסדר, תכנס עם, 'שלא כדת', עם 'אינני ראוי', לפני מלך מלכי המלכים, תפול לרגליו, תצעק ותתפלל.

תחליט שאתה שייך לקדושה. הקב"ה ממתין לך שם.

ב. 'כאשר אבדת, אבדתי'. במקום להתאבד בשליחות היצה"ר, תתאבד למען ה'.

ג. אתה יכול להימצא במצודת היצה"ר, אך תהייה מחובר לדעת הצדיק, שהיא תורה.

ד. סיפור המגילה, הוא הסיפור שעובר עלי, 'במגילת ספר, כתוב עלי'.

ה. תתאמן עם הצדיק, בזירת, 'מה שעובר עלי'.

את ההרגשה, 'עובר עלי', תמיר בהבנה, אני שתול בבית הרע, כדי לפרק אותו.

כאשר תגלה מי אתה, פרקת את ביתו.

ו אל תנסה לפתור את בעיית הניסיון שלך במצודת היצה"ר. הניסיון הוא הפתרון.

אתה נמצא שם, כדי להתברר, כדי להמיר קטנות מוחין בגדלות מוחין ולפרק את ביתו.

ז. אל תגיד, 'נפלתי ואני מסכן'. נכון שנפלתי ואני במצודת היצה"ר, אך אינני מסכן!

יש לי מאמן, הצדיק שבחוץ, שנותן לי הוראות, איך לגלות את האור שבי.

ח זרוק את השכל, וצייט למה שהצדיק אומר לך.

ט. אתה תגלה את הצדיק, כאשר תרצה לצאת ממצודת היצה"ר.

הוא ית"ש יגלה לך את הצדיק.

י. כאשר אדם בחלישות הדעת, חלישות הדעת מנחה אותו.

סיפור הגאולה: גדלות הדעת מנחה אותך.

עומדת מחיקו של אחשוורוש, טובלת ויושבת בחיקו של מרדכי. הסיטואציה הזו אומרת שיכול להיות מצב בו אתה חי בתוך גועל הכי גדול שיש, ואתה מרגיש מחולל ומאד רחוק, אבל מזכיר לעצמך שזה לא אתה. ורגע לאחר מכן, אתה טובל וחוזר בשיא הרוגע אל הקדושה. אין מי שלא עובר עליו, השאלה לאיפה אתה שייך, וזה תלוי להיכן אתה חוזר כשאתה מתעשת. אל תתן למעברים ליצור אצלך שייכות, אלא ברגע שיש לך הזדמנות תחזור למקום האמתי שלך, עם כל גדלות המוחין.

העיקרון השלישי והאחרון, הוא השלב שבו מרדכי מצווה עליה לקום ולעשות מעשה. יש שלב, שבו הטון של מרדכי נעשה קשוח ומפסיק ללטף, זהו שלב שמתוך הרחמים העצומים של המאמן, הוא הופך להיות כאילו אכזר, ואומר לך אם לא תעשה מעשה, הסיפור יימשך אבל בלעדיך. זהו שלב שבו צריך לציית וללכת 'שלא כדת', ולעשות מעשים שנראים בעיניך בלתי אפשריים, אבל אתה מציית והולך על זה. אל תגיד אני לא ראוי אלא תלך אפילו שאתה לא ראוי.

פורים, זה לקלוט שאתה בבית אחשוורוש, אתה שומע מכל כיוון פרסית עתיקה, ומוקף בכל מיני בלבולים, עמלקים והמנים. ומכאן, הכל תלוי בך - האם כך יימשך הסיפור או שכאן תיכתב מגילה. וזה תלוי האם תסכים לציית לצדיק, להתחיל להתבודד ולצעוק לה' אפילו בכאילו, או שלא. אם תבחר שכן, תוכל לכתוב מגילה ולגלות את ההסתרה. ■

היום יום

ייחוד

[קריאת שמא פ"ב]

שאיפת החיים היא להגיע לייחוד • אבל אפשר להגיע לשם רק מתוך פירוד • קח את כל הבלגן - ותעשה מזה דבר אחד.

העולם. אבל לכאורה כל זה סותר לתנועה של 'ייחוד'. ייחוד מבטא לכאורה תנועה של התכנסות ובידול, תנועה של התמקדות ב'אחד' ולא בריבוי, ואם כך איך זה מתאים עם המחשבה על כל מה שמסביב, על כל הרוחות וכל המידות.

המטרה של קריאת שמע, היא להמליך את ה'. ולכן מכוונים על כל ארבע רוחות העולם ומעלה ומטה. כדי להמליך את ה' על כל המקומות הללו. וכמובן צריך לא לשכוח להמליך אותו עלי בעצמי. כי אפשר להמליך אותו על כל העולם, עד שמישהו נוגע בי, ואז אין מלך ואין עולם... אבל איך כל זה מתקשר למושג ייחוד. אם אני חושב על כל העולם, אז זה לא ייחוד. המלכה וייחוד הם לכאורה שני מושגים שונים - המלכה זה משהו תקשורתי ורעשני, ואילו ייחוד הוא משהו מאד שקט ופנימי.

הסתירה הזאת פוגשת אותנו גם בחיים שלנו. מצד אחד, אדם רוצה להיות חיים של ייחוד. הוא רוצה להרגיש שהוא יחיד ושהוא מיוחד, ומעוניין להיות היחיד בעולם ושאלף אחד לא יאיים על הייחודיות שלו, ומצד שני, המציאות היא בדיוק להיפך. המקום הטבעי של אדם הוא בתוך הריבוי, הרבה פרטים והרבה מאורעות, הרבה אנשים והרבה אפשרויות, אז איך כל זה מסתדר עם הצורך בייחוד וייחודיות.

ה' ברא את העולם כדי להיות יחיד, אבל הוא ברא עולם של פרטים. העולם נברא בששה ימים, ומתנהג בששה מדות. וכשהעולם היה כמעט מוכן, הוא הכניס לעולם 'שותף' ו'מתחרה' - את האדם. שהמחשבה הראשונה שלו, ביום הראשון שהוא נוצר, היא 'הייתם כאלוקים' - מחשבת התחרות, שקיימת בתוכנו ורודפת אותנו עד עצם היום הזה. ומתוך כל זה, אמורה לצמוח ולהתממש נקודת הייחוד, הכיצד.

המושג 'ייחוד' הוא מושג מרכזי ביהדות, ובעבודה פנימית, ונוגע במיוחד לעניין קריאת שמע. המושג הוא רחב מאד, וכולל הרבה סניפים וסעיפים, ולא ניתן להקיף אותו במסגרת זו, אבל ננסה לגעת בו מזווית מסוימת, הנוגעת לעניין קריאת שמע.

קריאת שמע, ממוקמת במרכז חייו של היהודי, המרכז שבמרכז. וזה לא רק פסוק שמדבר על אמונה, אלא פסוק 'פעיל'. כלומר, בעת אמירתו לא רק מצהירים שה' הוא אחד, אלא מייחדים אותו בפועל. זה מאד קצר אבל מאד טעון, בסך הכל שני פסוקים 'שמע ישראל' ו'ברוך שם' - שיחד מורכבים בסך הכל מארבעים ותשע אותיות, אבל מספיק בזה כדי לפעול את הייחוד.

זה אומר יסוד מעניין, שחשוב מאד לשנן. והוא - שרוחניות אינה תופסת מקום. ויכולות להיות פעולות רוחניות גבוהות שלא דווקא לוקחות זמן. הכל תלוי רק האם אתה 'נמצא' כאן או שאתה תקוע בפקקים של מחשבות ובלבולים. הבעל שם טוב אומר שדבקות אינה צריכה הכנות. היא בוודאי דורשת הרבה הכנות, אבל כל אלו נועדו כדי להגיע בסוף להבנה שלא צריך הכנות אלא פשוט להיות כאן וזהו.

בשביל לפעול ייחוד, לא צריך הרבה. ייחוד היא נקודה מאד ספציפית ומאד מדויקת - או שאתה כאן, וזה קורה, או שלא. וכל מה שצריך לזה הוא להסכים להיבדל מכל הבלגן מסביב, להיכנס פנימה ולהתחבר. ואז זה יכול לקרוא בכמה מילים ובאפס רגעים.

ייחוד או ריבוי

בקריאת שמע אנו אומרים 'אחד', ומכוונים לארבע רוחות השמים, מעלה ומטה - שרמוזים באותיות של 'אחד'. על פי פנימיות, הכוונה היא לכל המידות הקדושות, שהם כנגד ששה רוחות

אני - אגו או ייחוד

התשובה היא ש'ייחוד' אין פירושו יחיד, אלא 'אחד'. ולכן ייחוד הוא מלשון 'יחד', כי הייחוד יכול להיווצר אך ורק מתוך הריבוי, והמטרה של הייחוד היא לקחת את כל הריבוי הזה, ולעשות מזה 'יחד', שירכיב בסופו של דבר מציאות אחת שלמה ולא מציאות מפורדת של הרבה פרטים. המטרה היא לקחת את כל הפרטים הללו, ולהרכיב אותם למשהו אחד שכולל את הכל.

הדבר הכי בסיסי והכי נצרך בחייו של יהודי - הוא הייחוד. אדם יכול לעשות הרבה דברים בחיים שלו, הוא אוכל, והוא שותה, ישן וער, ועושה המון דברים. אבל נקודת המימוש שלו - היא רק נקודת הייחוד. מי שאין לו נקודה כזאת, אין לו חיים, ומי שיש לו את זה - וזה יכול להיות קצר ותמציתי מאד, יש לו שובע ויש לו חיים.

אין ייצור סובל בעולם כמו היהודי. הוא לא מוצא את עצמו, ולא מרגיש מנוחה בשום מקום. כי ליבת בריאתו היא הייחוד, וכל עוד שאין לו את זה, הוא הכי משוגע בעולם, ולכן אין מנוח לכף רגליו והוא חורג מכל המסגרות. הוא מרגיש שצריך להרוג או לפחות להפוך את כל העולם, ולא יודע אפילו מאיפה זה מגיע. זה מגיע מנקודת הייחוד, שמעוררת אותו ודורשת את שלה.

אדם חי את האני שלו אבל לא מצליח לממש את זה. זה מתבטא בהמון רצונות, תאוות ומשיכות, או לחילופין - חרדות ופחדים. האני רוצה, אבל הרצונות שלו דומות עליו לאוקיינוס ענק שמאיים להטביע אותו. ומה שהוא צריך בתוך כל האוקיינוס הזה, זה בסך הכל 'אניה' - לגלות את האני האמתי שלו, שהיא נקודת הייחוד, ולהבין שכל האוקיינוס הזה הוא נקודה אחת בלבד, שיכולה לרכז וליאחד את הכל.

ייחוד - בין המידות

יש שני פירושים למושג 'ייחוד'. יש פירוש (שמופיע בסידור שער השמים להשל"ה,

ועוד) שהייחוד הוא חיבור בין המידות העליונות. לפי הפירוש הזה, המטרה של הייחוד היא לחבר את הכתר עם החכמה, החכמה עם הבינה, וכן הלאה, עד שמתחברים כל הספירות. גם בלי להיות מקובל, אפשר להבין את משמעות העניין. יש עשרה חלקים רוחניים שמרכיבים את העולם, וכדי להמשיך שפע, צריך שיהיה חיבור ורצף בין כל החלקים הללו. וזה נקרא ייחוד.

אפשר להבין את זה גם בפשטות. אדם נמצא בעולם ומוקף בכל כך הרבה גורמים, והוא מתבלבל לגמרי ולא יודע על מה להסתכל ולמה לצפות. והבלבול הזה, יחד עם הפחדים והמשיכות - סוגרים לו את השפע. כי הוא חי בניתוק, ולא יכול להרגיש חיבור לשום דבר. הוא לא יודע למה לצפות ועל מה להיות סגור, ולכן הוא מנותק מהשפע. אדם שנצרך לבריות, פניו משתנות ככרום, כי הוא כל רגע צריך מישהו אחד ומשהו אחר, ובכל סיטואציה צריך להציג משהו אחר, לבקש ולהתחנן. אלו הם חיים של גיהנום, וחסרון שפע.

ייחוד הוא מצב הפוך בדיוק. זהו מצב שבו אין הרבה דברים, אלא דבר אחד שיש לו הרבה חלקים, וכשאתה תופס שכל הסיפור הזה הוא דבר אחד, אתה גם מבין שבתוך הדבר הזה נמצא כל השפע שאתה צריך. כל עוד יש נפרדים, אז אין שפע. אבל כשאתה תופס שהכל זה צינור אחד עם הרבה חוליות, אז מגיע שפע. כי יש כל הזמן שפע, ולא צריך ליצור אותו, אלא שהוא לא יכול להגיע אליך, אבל ברגע שיש ייחוד, התחברת לצינור הראשי, ויש לך שפע.

זה לא בשמים. כל אחד רואה שהעולם מלא בשפע. יש עולם מלא באויר, אור, מים, וגם מלא באנשים ובכל מיני יכולות. שאם תצליח לחבר את כל זה לדבר אחד, ברור שאפשר להרכיב מערכת מצוינת שתנפיק את כל השפע שבעולם. אבל ההרגשה היא שאין עם מי לעבוד. עם פלוני אי אפשר מסיבה אחת, ועם אלמוני אי אפשר מסיבה שניה, וכך כל העולם נשאר נפרד ומנותק ומפוזר, ואי אפשר לעשות כלום.

העיקרון הוא, שכל עשר בני אדם הם כנגד

מייעוץ רבים שניים. שניים הם ריכוז עצום של כל המציאות, וצריך לקחת את התרכיז הזה, ודווקא את התרכיז הזה, ושם ליצור חיבור. והחיבור הזה מרכז לתוכו את כל העולם. זו הנקודה הכי מרכזית שלנו בחיים, וגם הכי קשה להגיע לזה, אבל אם אתה מגיע לשם, אז אין שום דבר בעולם שמאיים עליך. כשזה קורה, אז אין יותר 'רבים' ולא 'שניים', אלא משהו אחד שכולל את הכל.

תנאי שטח

כדי ליצור את הייחוד הזה, צריך תנאי שטח מתאימים, ובעיקר תנאי נפש מתאימים. כשאדם נמצא בהרבה עיסוקים, הוא נמצא 'קצת' בכל דבר, ולא יכול להיות מחובר. אבל כשאתה מרוכז מול משהו אחד בלבד, אתה מרגיש את המתח היטב. ואז חייבת להיווצר אינטראקציה - חיובית או שלילית. או שאתה מתחבר אליו לגמרי, או נפרד ממנו לגמרי, אין באמצע.

וזה הפעולה שאנו עושים בקריאת שמע. בקריאת שמע אנו צריכים להמליך את ה' על כל העולם - אבל לא להתפזר לכל העולם, אלא להיפך, לעשות שקט של כל העולם הרועש שמסביב, ולפגוש את נקודת הייחוד, שתכניס לתוכה את כל העולם. בקריאת שמע אנו עוצרים ומפסיקים להסיח דעת 'על ידי' כל העולם, ומתעקשים להביא את כל זה לתוך המפגש והייחוד.

הכי קל להתפזר ולומר: ה' הוא מלך במקום פלוני, ובסיטואציה אלמונית. ולהפסיד משפט לא מחייב של 'יהיה נסים' ו'יהיה טוב'. אבל כל זה לא מחבר ולא מחייב. מה שצריך באמת, הוא להסכים לבוא לנקודת ייחוד אמיתית, בלי לברוח ולהתפזר. ושם לא צריך הרבה, אלא רק לעמוד מול האמת ולהתבטל. זה הכי קשה, אבל הכי אמיתי. אל תמליך אותו על כל העולם, אלא על עצמך, וממילא על כל העולם.

קריאת שמע היא פעולה של מסירות נפש. שפירושה להסכים לוותר על הנפרדות, ולהיכלל בתוך האחדות. לא להישחט אלא להיעדר ולתת מקום בתוכי למציאות ה'. כשמכתרים משהו,

עשר ספירות, ואם יהיה חיבור ביניהם - יש כאן צינור שלם של שפע. הבעיה היא שאין חיבור בין העשר הללו, ולכן אין מי שיסדר אותם לצינור אחד, שיהפוך אותם לתהליך אחד ולתרשים זרימה רציף, ולכן לא יכול לקרות מזה כלום. אם יש ייחוד, אז לכל אחד יש שפע מסוים, וכשכל ה'מסוימים' הללו מתחברים לאחד, יהיה דבר שלם, והשפע יצא מכח אל הפועל.

ייחוד - בין שניים

עד כאן הבנה אחת של המושג 'ייחוד', שפירושו חיבור בין המידות. ההבנה השניה, שהולכת אתה יחד אבל משמשת גם כעניין בפני עצמו, הוא 'חיבור בין שניים'. אם נרצה לדייק בכינוי, או הפירוש הראשון מתבטא יותר בשם 'זיווג', והפירוש השני מבטא יותר את המושג 'ייחוד', כי ייחוד הוא תמיד בין שניים. יש 'איסור ייחוד', שהוא בין שניים. ויש 'חדר ייחוד', שאף הוא בין שניים.

המהלך הראשון עוסק בהמשכת שפע לתוך המציאות, והמהלך השני עוסק בעצם החיבור, שהוא קשר אישי מול ה'. המקום האמיתי של יהודי, הוא בקשר קרוב ובלתי נפרד עם ה'. ולכן, בשמונה עשרה צריך להיות שם לגמרי, בלי שום היסח הדעת. צריך לסלק כל דבר אחר שעלול להפריע, ואם מישהו עובר לפניו, או שחושב על עוד מישהו שמתפלל, או אפילו על הפעולה שהוא עושה - זה כבר חציצה. ייחוד זה חיבור מלא, ולכן אסור להיכנס לתפילה מתוך דיון הלכתי, או כל דבר אחר שעלול להטריד אותו.

הייחוד הזה, הוא נוכחות של משפיע ומקבל שמתאחדים לאחד. ויש כאן דבר והיפוכו, מצד אחד יש כאן שניים ומצד שני יש כאן חיבור. אם אין שניים אז אין ממה לעשות ייחוד, אבל אם הם יישארו שניים, אז לא יהיה כאן ייחוד. ולכן ייחוד יכול להיווצר רק בין שניים ולא בין יותר. כשאדם נמצא באולם מלא אנשים, הוא לא מרגיש מתח, ולעומת זאת אם הוא נמצא במעלית עם עוד אדם אחד נוסף, הוא מרגיש מתח ולא יודע מה לעשות, כי החיבור בין שניים מאד קרוב ומחייב, לעומת חיבור בין רבים.

היום יום

'אחד' - כי אז אתה אומר שהאחד הזה הוא רק כשיש שקט, וברגע שתגלה בחזרה את הרעש אז אין 'אחד' - אלא אדרבה, תביא לכאן את הכל, ותבטל את זה ל'אחד'.

המלכה וייחוד

זה החיבור של ההמלכה עם הייחוד. המלכה זה על כל העולם, אבל המטרה היא להגיע לייחוד. אם העולם הוא אוסף של דברים, אז אי אפשר להגיע לייחוד, כי אתה כל הזמן בעימות עם הרבים, אבל אם אתה ממליך את ה' על כל הפרטים, אז אתה יכול לחוות ייחוד. כי לא צריך להתעמת עם שום דבר, רק להרפות ולהבין שאני ממילא לא יכול לעשות כלום, וגם לא צריך לעשות כלום, אלא יש כאן משהו אחד ויחיד שכולל את הכל.

האדם הוא היצור שהכי זקוק לייחוד, והכי מתנגד לזה. הוא לא רגוע בלי ייחוד, אבל בדרך לזה הוא מוכן להרוג את כל העולם. הפתרון לזה הוא 'המלכה', להבין שה' צריך שידעו אותו ולכן הוא התפרט לכל כך הרבה דברים, כדי שאתה תחבר את הכל, ותגלה אותו. היום שלנו מורכב מהמון פרטים, וכל שעלינו לעשות, הוא לאסוף את כל זה ולקרוא עם זה קריאת שמע.

לקרוא קריאת שמע פירושו, שלא רק היה כאן השגחה פרטית פה ושם, אלא היה כאן דבר אחד בלבד. כל היום זה סיפור אחד בלבד, מה שנחמד ומה שפחות, כי כל המרכיבים של העולם ושל החיים שלך זה דבר אחד ויחיד, ואם כך, אז כל מה שקורה זה עונג שאין לתאר. הצער הוא רק מחמת הפירוד, התענוג הוא היישוב הרע, שבו אתה קולט שאתה לא מאוים משום דבר, כי הכל זה דבר אחד, והקב"ה מופיע בכל הדברים בגשמיות וברוחניות.

ולא צריך ללכת רחוק, רק להמליך אותו על היום הזה. תצייר את ה' כמי שמבקש ממך: תן לי מקום בבקשה, ו'המקום' זה בתוך הדבר שקורה כאן ועשיו. כרגע מאד דחוף לך שפלוני יזוז, ודבר אלמוני יתקדם, אז הנה, כאן בדיוק - תן לו מקום. בתוך הריבוי המסוים והפירוד המסוים, שם ה' רוצה שתמליך אותו, וזה מאד קצר ולא לוקח זמן, רק תפנה לו כאן מקום. ■

מתחילים מהמעגל הכי חיצוני ונכנסים יותר ויותר פנימה. וזה מה שאנחנו עושים - מדברים על כל הצדדים וכל הקצוות, כדי להיכנס יותר ויותר פנימה עד לנקודה שבו אתה מגלה שאין כלום חוץ מאתה וה'.

בנקודה הזאת אתה מבין שאין לך בעיה עם אף אחד, אלא רק עם עצמך. ואם תסכים להיכלל בייחוד הזה, אז זה הרגע של ההתחלה. ומכאן מתחילה להיולד הנפש, ומתחיל להימשך השפע. הנקודה הזאת היא העונג והדבקות הכי גדולים, וזה המימוש האמתי והיחיד שיש לאדם. בלי זה הוא מרגיש טפל ומדולל, כמו תרכיז שפזרו אותו בכל העולם. אבל אם יש את נקודת הייחוד, אז יש לי את עצמי.

נקודת הייחוד

יש לנו רצון כזה, להיות כל הזמן בכל מקום, לשמוע את הכל ולדעת הכל. בקריאת שמע אנו עושים תנועה הפוכה - תנועה של צמצום והתרכוז. והתנועה הזאת, כמה שהיא נראית מצמצמת ולא מאפשרת - דווקא היא זאת שמוציאה אותך מהמיצר ונותנת לך להגיע למימוש מלא.

כל הפירוד שיש בעולם, נועד רק לדבר אחד - לבטא את הגדלות של ה' ואת הטוב שלו. ולכן מה שצריך הוא לקחת את כל זה, ולהראות מהכל ביחד שיש רק דבר אחד, וזה הגילוי הכי שלם והכי יפה של הקב"ה, הגילוי שהכל מאוחד ואין משהו אחר.

הגילוי הזה, מגלה שאין לך שום צורך להתעמת עם הסביבה שלך, ואין אף אחד שמטריד אותך - לא אדם ולא השעון, לא דפיקות הלב ולא הצורך בלולוע את הרוק. ולא בגלל שהם לא קיימים, הם קיימים ועוד איך, ויש עוד הרבה דברים שקיימים, אבל רק כלהקה אחת גדולה שבאה לגלות משהו אחד ויחיד.

העולם נראה כמשהו של ריבוי, ואנו עסוקים בלברוח ממנו, אבל שוכחים שאי אפשר לברוח, כי הריבוי נמצא גם בתוכנו. אי אפשר לברוח מהריבוי, אלא רק לבטל אותו, ולהשליט עליו את האחדות. זו מהפכה שקטה אבל גדולה. לא לסתום את האוזניים ולומר